

Боб Коросака

Кой какво може

По-стара традиция семестърът започна при пълна неразбория. Нямаше курсови дневници, по залите безцелно се разхождаха студенти, сегиз-тогиз някой прекъсваше лекцията ми с досадно пъшкане или, по-руменят от смут, към вратата се примъкваше друг, досетил се най-после, че тук се чете курс по диференциални уравнения, а не въведение към философията.

Разказах какви учебници са необходими и какви ще са самостоятелните упражнения, а накрая произнесох обичайната си фраза: „Има ли някакви въпроси?“. Ако нямаше въпроси, щях да успея за автобуса в 11.20 за Уивъртаун и да поиграя голф.

Изправи се един студент с ръце в джобовете.

– Господин професоре, а за какъв дявол ни е този курс изобщо?

Аудиторията тревожно зашумя, чу се неспокоен тропот.

– Кой сте вие, млади човече? – попитах.

– Бeroун, сър. Френк Бeroун.

– Та ето какво, мистър Бeroун. Според университетската програма всички студенти, специализиращи математика, трябва да минат минимум...

– Това го знам! – прекъсна ме той, но веднага побърза да добави: – Сър.

Кимнах полуусмихнат.

– Интересува ме друго – продължи той. – Има ли някаква практическа полза от изучаването на абстрактни понятия? Защото на мен лично ми е необходимо нещо съвсем друго – напътствия как да стана полезен на обществото.

Помислих си, че този по всяка вероятност е довтасал от философския факултет, но неговият нисък приятен глас и уверени движения вече бяха покорили аудиторията. Другите нетърпеливо очакваха какво ще отговоря.

– Мистър Бeroун – започнах, – какво искате да получите от университета?

– Все още не знам, сър. Въобразявах си, че двете години в колежа ще ми помогнат да си избира професия, но уви. Разбирате ли, на мен *не ми се налага* да припечелвам за прехраната си.

Каза го така просто, както ние с вас казваме „Болят ме зъбите“.

– Откъде припечелвате за прехраната си, мистър Бeroун?

– Просто така, сър, имам особена... дарба.

– Охо – подметнах ехидно аз. – Очевидно ласката на Мидас¹.

И в същия миг се разкаях за своята ирония. Лицето на Бeroун

почервения от ярост – беше споделил своя велика тайна, а аз го направих за посмешище.

– Нещо много повече, господин професоре! – възкликна той. – Вижте!

Бероун протегна ръка към мен, лекторската катедра безшумно се повдигна и плавно заплава над темето ми. Някой изпищя. Обърнах се към аудиторията и видях как Бероун прави странни движения към едно красиво момиче – в същия миг то се опита да прикрие голотата си с тетрадка.

– Мистър Бероун! – извиках. – Достатъчно!

– Още не, професоре.

Той размаха длани в пространството, сякаш ловеше пеперуди. Когато разтвори шепите си, от тях изхвърчаха рояк прилепи, които закръжаха в безреда из залата. Студентките с писъци се изпокриха под скамейките.

Трябваше да го спра. Аз поех повече въздух в дробовете си и креснах:

– Прекратете!

Всички замряха и стихнаха. В напрегнатата тишина се чуваше само шумоленето на крила и хълцането на голото момиче. Всички погледи бяха обърнати към мен, дори погледът на Бероун – тъй де, не беше се изложил.

Обърнах очи към катедрата и тя плавно се спусна на пода. С бързо движение върнах дрехите на момичето.

Стиснах пръсти и се съсредоточих. След това разтворих длани и от тях излетяха соколи – очистиха залата от прилепите, послушно се върнаха в дланите ми и се стопиха.

Аудиторията се беше превърнала в огромна раззинала се уста. Трябваше да успокоя обстановката.

– Има ли други въпроси?

Студентите закимаха мълчливо, само Бероун стърчеше като дървен.

– Прекрасно. За следващия път прочетете от учебника от трета до седемнайста страница включително. Решете всички задачи на страница седемнайста. Свободни сте.

Всички бавно се разотидоха. Бероун остана последен и се забави

1. Мидас – митически цар на Фригия, който превръщал в злато всичко, до което се докосне – бел. прев.

пред вратата. Погледна ме през рамо, за няколко секунди погледите ни се кръстосаха. След това, като че ли приемайки някакво решение, той мрачно кимна, зъбите му се белнаха в мимолетна усмивка и пое навън, припявайки си някаква песничка.

Нормализирах дишането си и сгънах конспектите. На излизане погледнах часовника – 11.30. Сигурно ще успее за следващия автобус в един и петнайсет.

КРАЙ

© Боб Коросака
© 1990 Людмила Георгиева, превод от английски

Bob Korrosaka

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/112>]